

freds demonstrationer og har også på mange måder vist deres modstand mod den krig mod Irak, der blev ført i deres navn, og mange amerikanere har med undren spurgt: Hvordan er vores olie havnet under deres sand?

I FN var der så mange lande, der ikke ville være med til USA's angrebskrig og hverken lod sig presse af USA's trusler eller af deres løfter om penge, at FN ikke gik med til den ulovlige krig. Desværre valgte USA alligevel at gå i krig, og den danske statsminister, der ville være indehaver af europamesterskabet som Voice of America, hvis det ikke lige var for Blair, valgte at gå med i angrebskrigen.

Før krigen blev det sagt, at krigen var nødvendig for at forsvare USA, fordi Irak havde masseødelæggelsesvåben og forbindelser med terroristerne i Al-Qaeda. Men indtil nu er der ikke kommet ét eneste bevis. Saddam Hussein er væltet, og det er jo altid et fremskridt at komme af med en diktator, men i stedet er der kommet en besættelse, der intet har med demokrati at gøre.

Da Danmark blev befriet efter 5 års tysk besættelse, var der mange, der svor: Aldrig mere en ny besættelse af Danmark. Men tiden er skiftet. Nu er det Danmark, der er besættelsesmagt, og dermed er Danmark medansvarlig for, at der skydes på demonstranter, og at fanger udsættes for tortur.

Mange har været på banen for at sige, at når nu USA er en så stærk supermagt, må vi styrke EU, så det kan kæmpe imod USA. Men den vej er farlig. Vi har tidligere set, hvor galt det kan gå, når to supermagter kæmper mod hinanden på en lang række områder. I stedet er der behov for, at vi får styrket folkenes magt, og at vi får opbygget den internationale retsorden, også selv om USA's regering ikke vil være med. Hvis presset fra resten af verdens lande og fra USA's egen befolkning efterhånden bliver tilstrækkelig stort, må også USA gå med en dag.

Den Internationale Straffedomstol kan snart påbegynde sit arbejde, og krigsforbrydersagerne mod de tidligere ledere fra Eksjugoslavien er i fuld gang. Det er store skridt mod opbygningen af en international retsorden, men desværre sker der samtidig store tilbageskridt med hensyn til retssikkerheden. Både i Danmark og i de fleste andre vestlige lande er der indført en række retssikkerhedsmæssige stramninger, der ville have været utænkelige for få år siden, og det er helt fundamentale retsprincipper, der nu sættes ud af kraft.

Med den europæiske arrestordre er EU blevet til ét retligt område, så man nu kan udleveres fra det ene land til det andet og skal vide, hvad der er strafbart i samtlige 15, snart 25 EU-lande. Med rockerloven indføres hemmelig retspleje, så man kan blive dømt på baggrund af oplysninger fra en person, man ikke ved hvem er, og uden at man selv eller ens forsvarer kan få adgang til alle oplysningerne i sagen. Det har fået de ellers så besindige og samfundsbevarende dommere til at advare om, at dette ikke hører hjemme i en retsstat, og nogle dommere har fundet det nødvendigt at sige helt fra over for at skulle bruge en sådan lov i deres retssale.

Kl. 17.10

Der er faktisk tale om, at regeringen har fremkaldt en forfatningskrise, når dommerne siger så stærkt fra over for en lov. Men det får ikke regeringen eller Socialdemokraterne til at tøve. Retsikkerheden skal udhules for enhver pris, og også her ser man tydeligt, at statsministeren er Voice of America, selv om han endnu ikke er gået helt så langt som Bush, der har spærret folk inde på Guantánamobasen uden at stille dem for en dommer. Men statsministeren har ikke fundet, at der var grund til at kritisere USA for at bryde de internationale konventioner. Hvorfor bekymre sig om retssikkerhed, når man selv har magten?

Der er også andre, som har fået magt. Dansk Folkeparti er jo blevet et parti med indflydelse, men magten har en pris, som hr. Thulesen Dahl belærte mig og omverdenen om. Der skal betales en pris, når Dansk Folkeparti får magt, og det er velfærden og de ældre, der betaler prisen.

Her i Folketinget bedyrer skiftende ordførere fra partiet jævnlige, hvor sociale de er, hvor bekymrede for de ældre de er, og hvor meget de gør for de ældre. Enhedslisten undersøgte, hvordan virkeligheden ude i kommunerne så ud, og det viste sig, at i næsten halvdelen af de kommuner, hvor Dansk Folkeparti sidder i kommunalbestyrelsen, har de stemt for nedskæringer på ældreområdet.

I pressen, i breve og her i salen er hr. Thulesen Dahl sprunget fra den ene bortforklaring og undskyldning til den anden: så var vores tal politisk bestillingsarbejde, hvilket i Dansk Folkepartis øjne åbenbart var belastende; så ville hr. Thulesen Dahl regne på tallene, men i over 3 uger fik han ikke noget facit; så fremlagde hr. Thulesen Dahl en liste på ni kommuner med fejl, men en gennemgang viste, at det var hans evne til at læse indenad, der fejlede noget; så ville hr.